

Vážení a milí přátelé,

jsme rádi, že jste v hojném počtu přijali naši nabídku se po letech opět setkat a doufáme, že to bude v téže atmosféře, která na všech našich setkáních a akcích panovala v těch sedmdesátých a osmdesátých letech minulého století.

Je nám líto, že jsme v termínu dnešního SETKÁNÍ S PŘÁTELI nemohli realizovat plánovanou výstavu fotek z tohoto období, kterých jsme nashromáždili, díky i mnohým z vás, celý archiv. Rozhodli jsme se však, že vám v průběhu dalších měsíců budeme zasílat alba jednotlivých zpracovaných témat z tohoto období, které pak budou podkladem pro výstavu, kterou nyní plánujeme v areálu Slovákého aeroklubu v letních měsících příštího roku.

Hola hoši přijde den..

Vzpomínky na dobu mládí, kdy svobodu jsme hledali v toulkách po horách, na vlnách řek, u táborových ohňů a s dobrou písničkou

VÝSTAVA

fotografií a povídek z putování a dalších akcí s Aerotechnikem v sedmdesátých a osmdesátých letech

Sedmdesátá a osmdesátá léta byla nejen léty normalizace, ale i doba našich začátků. V Aerotechniku se díky shodě mnoha náhod neopravovala a nevyráběla jen letadla, ale vládla tady svobodný duch a možnost realizace mnoha volnočasových aktivit. A to i přes pozornost tehdejšího OV Svazarmu a občas i STB. Vedle zaměstnanců Aerotechniku se volnočasových akcí všeho druhu účastňovali přátelé ze širokého okolí. Stěžejní každoroční akcí byly ODYSEY – poznávání hor, řek a přírody v různých koutech naší republiky ale i v Polsku a Rumunsku. Každý rok jsme období mezi vánocemi až do uvítání nového roku trávili na horských chatách na Moravě a na Slovensku. Den byl věnován lyžování, každý večer byla premiéra náročného kulturně společenského programu, na jehož tvorbě se podíleli jednotliví účastníci akce. Obdobně to bývalo na všechny velikonoce. Ale i v průběhu roku se pořádala spousta turistických i společenských akcí – Přechody hřebene hor, splutí řek, týden na běžkách, výstupy na vrcholy Vysokých Tater... Jednou za dva roky jsme vždy připravili akci v domácím prostředí, nazvanou SETKÁNÍ S PŘÁTELI. Spontánně vznikla i hudební cimbálová skupina BAGO.

Několik vzpomínek na doby dávné minulé.

Výstup na Gerlach 1983.

Jelikož mezinárodní situace je stále neutěšená, musí našinec zůstat věren otčině. Konečně, je taky krásná, utěšujeme se, co nám jiného zbývá. A tak jsme letos poslední prázdninový víkend místo tradičních Pienin, navštívili Tatry. Do čela celé akce se vedle Boba postavil Cyril. Ten plný dojmů z nedávné návštěvy v Nízkých Tatrách, kde mu učarovalo několik německých turistek novou módou „nahoře bez“, nás všechny rezolutně postavil hned druhý den zájezdu před jedinou možnost a to vysokohorskou túru a sám se příkladně přihlásil na Gerlach. Nebral v tomto směru žádné ohledy na silnou skupinu vodáků, kteří neochotně vyměnili lodě a pádla za pohory s batohem, ba ani na právě se rozrůstající sekci rekreatantů, kteří byli úsporně vybaveni pouze plavkami na termální koupaliště. A protože Cyrilovo líčení nové módy bylo velmi barvitě a i plastické a umocnil ho i teorií, že délka oblečků je s přibývajícím nadmořskou výškou nepřímě úměrná, přihlásilo se nás na výstup na Gerlach 19. Mezi jinými i několik rob, jimž jsme to vůbec nerozmlouvali, protože taková roba je na túře dobrá k udržování rozumného tempa a taky na to, když už chlap po čtyřicítce (a takových se za Cyrilovou vidinou vydala většina), začne mlet z posledního, může si být jist, že některá domlela úplně a že se to v tom případě nějak ututlá. Výstup předcházely sáhodlouhé, zejména psychické přípravy. Já jsem doma oprášil mapy a Andrášeho sprievodca, niekoľikrát si vyběhl z Hrušek na blízký vrchol Jochy (208 m nad mořem). A protože jako chlapec z rovného Podluží jsem se cítil hendikepován, vyšlápl jsem dvakrát schody v lednickém minaretu. Také Petr Kousal, který se už třikrát pokusil o vrchol nejvyšší, věděl, jak se náležitě vybavit. Jožka Gabrhel se vybavil nezbytnými foťáky, jednak aby filmoval, jednak aby měl na co sváďet, že je poslední. Eliška ještě v Hradišťu běžela ke zkušenému Jabůrkovi, tedy k bráchovi. Ten ji však poradil vskutku bratrsky: „*Je tě tam hovno třeba, tam se leze za odměnu, to není pro ty, co viděli Tatry z rychlíku nebo o nich naposledy slyšeli ve vlastivědě na národní škole.*“ Leč Eliška se nedala odradit. Také její švagr, rekreat Pepa, který viděl dosud Tatry pouze z letadla, velmi celou akci podcenil. Teprve, když jsme si před ním na pokoji začali vyprávět o skalních mužících, byl velmi zdrcen. Rychle a úhledně sbalil do mošny všech pět P: pláštěnku, plechovku, pivo a prak na mužíky a s vidinou ranního vstávání zalehl v čepici i rukavicích, poslušen Bobova letáku. Takového Pepu nikdo z nás nepoznal. Bože, jak hluboko klesl! Také ostatní rychle usnuli v předtuše děsivého svérázného Bobova budičku, A ten se dostavil přesně ve 4:00. Jen pro srovnání. Sládečkovo vytrubování na Slunečné pasece bylo proti tomuto hororu rajskou hudbou. Ne všichni dokázali v tom mumraji mobilizovat své síly. Leč Bob s Cyrilem v hodinu H nekompromisně zabarikádováli dveře lesobusu a s výkřikem: „*Vychováváme pevně*“

charaktery" vyrazili do tma. Několika osiřelým děvčatům a Tomášovi to nepřišlo vůbec líto. Vyspali se dlouho a do růžova. Proč si také huntovat tělo na Huncovském štítě, když kousek štěstíčka se dá užít i na kolonádě pri Štrbském plese, a to prosím v každém počasí i v každém věku. Z Tatranské Polianky jsme museli pěšky, neboť řidič Franta odmítl vycouvat až k Sliezkému domu. První vyrazila Jarka a ještě před ní Vít a rozrážet vzduch, neboť jak pravil: „*Moja má slabé plno*". Ovšem my víme své, neboť máme oči. Všichni se jejich příkladem nechali strhnout. Chrti zkratkami, elegáni v nažehlených fofrovačkách pěkně po asfaltce, a to všechno proto, abychom pak hodinu čekali, než otevřou hospodu a další hodinu, než se dostaví objednaní horští vůdci. K raňajkám se podávala škvařenina, jako aperitiv rum. Bilovi se v aperitivu tak zalíbilo, že záhy zapomněl na hory i na přátele. Věnoval se cele opici, kterou nakoupil neznámo za kolik, neboť její cena nebyla uvedena ani v nápojovém lístku. Byl s ní později viděn i ve Smokovci a dokonce ji propašoval i do autobusu, byť tam pro ní už nebylo místo. V osm hodin začalo sčítání lidu. Co hlava, to 80 Kčs. Jen Cyril tam chvíli bezhlavě pobíhal, snad aby ušetřil. Mezitím Bob vnucoval třem horským vůdcům myšlenku, že když ta sranda tolik stojí, že by mohli vytáhnout nahoru basu piva. Oni zase opáčili, že dříve páni platili za doprovod dvě zlatky a stravu navrch. Já na to, že dva zloté jim rád a ořízek že se šábnem. Ale to už sprievodcom došla trpělivost a vyrazili šíleným tempem až k Velické próbě, tam začali s výkladem, přestože nikdo z nás nebyl na doslech. Sotva jsme doběhli, začali jsme se houpat na řetězech a zdolávat strmé stěny. Dýchali jsme zhluboka. Řekl jsem si: „*Nesmíme před nimi vypadat jak srahi*“ A počal jsem vtipkovat. Leč byl jsem poučen, že smích kamzíků škodí a díky takovým podobným se jich za posledních deset let 500 uřechtalo. Ujistil jsem je, že mám alibi. V posledních letech jsem jezdil do Tater výhradně z Polské strany. Se slzami v očích jsem zavzpomínal, jak jsem si tam za svých 80,- Kčs užíval. A nejen já. Například Čaryfukovi na veřejném záchodku v Zakopaném počala hajzlábba za upuštěný mrzký peníz líbatí lem roucha jeho. Ze vzpomínek mne vytrhlo exponované stoupání žlebem pod stěnami Kvetnicovej veže. Už jsem toho začínal mít dost. S uspokojením jsem poslouchal funění všech ostatních. A to se prosím podle Anrášiho jedná o túru velmi lehkou, označenou shodně s mojí krevní skupinou včetně Rh faktoru O+. Moje O+ klokotala, plíce luftovaly, nohy šly mechanicky, ale už nevládly, rozum velel stůj, odpočiň si a vůle ta se pomalu a jistě začala stěhovat z mozkového centra o dvě patra níž. Strhané rysy nás všech hovořily velmi výmluvně. Ale nikdo to nechtěl přiznat veřejně. Toto tiché utrpení konečně přerušila Eliška: „*končím, nemůžu, ale dolů po řetězech sama nejdu*“. Neštěstí druhého často potěší, ale tady to platilo dvojnásob. Všichni si pěkně sedli, odpočívali a čekali, jak se věci vyvinou. Gentlemani by byli, ale hoň machra bez zbytečných Joulů! A tak se zraky nás všech nakonec upřely na horského vůdce. Vzal s úplnou samozřejmostí Elišku do vleku, cestou jí obvázal bebinko na palci,

pofoukal, polaskal, potěšil. Pořád jen cukroval Eliško sem, Eliško tam a samé t'ut'u a ňuŕu a světe div se, najednou stála Eliška na Gerlachu a to dokonce o prsa dřív, než my ostatní. V tu chvíli jsme jásali a nebrali ohled ani na kamzíky. Eliška vykřikovala: „*Já su tak šťastná*“ a chtěl obíhat stadion. Hodinu jsme byli uchvázeni nádherným pohledem na štíty, doliny a plesa Tater, Beskyd i stále vzácnějších Třech korun. Rozdávaly se polibky, vzorky vrcholovek. Vyslechli jsme něco z historie. Původní název Gerlach se často na něčí počest měnil na Franc Josef čuč, Štít legionářů, Stalinův štít. Nyní, když jsme se vypořádali s kultem osobnosti, se opět nacházíme na Gerlachu. Přesto je nám Moravákům bylo v tuto krásnou chvíli něčeho líto. Češi mají v Tatrách Český štít, Slezané Sliezký dom, ale Moravané zase vyšli naprázdno. Proto jsme se rozhodli, že na počest té nejšťastnější dívky z Moravy, která dnes překonala sama sebe, přejmenujeme Gerlach na ELIŠKA ČUČ.

PEDRO

GERLACH 83

Vůdce poprvé jsem se úplně trhla od rodiny a vydala se na výlet do Tater se svými starými i novými kamarády. Po důkladném poradě s bráčkou jsem se odvážila přihlásit na túru Gerlach. Brácha se slovy "to zvládneš, je to lehké a za 80,- Kčs tě tam vůdce musí třebas i vynést", mě uklidnil a přesvědčil. I tak jsem tajně doufala, že přihlášek bude víc než možností. Ale ouha, pečlivý Cyril sehnal 3 vůdce a úplně všichni, kteří chtěli, mohli jít. Když se přihlásil i Pádro, tak jsem si řekla, že to také zkusím.

Na Sliezský dom jsem došla jako poslední, během cesty jsem si 3x přelepila paty. Bob se naposledy zeptal, jestli jdu na Gerlach. Řekla jsem, že ano. Pak už jsme si nastoupili před hotel, přepočítali a převzali si nás 3 vůdci od horské služby. Bylo nás 19 od nás, 3 z NDR a 3 z horské služby.

Po první půlhodině jsem zjistila, že tempo, kterým se ženeme vstříc velikánu, mně nevyhovuje. Tak jsem si šla svým vlastním kočárkovým tempem úplně vzadu, čehož se povšiml jeden z našich vůdců v červené modní košili. Hned mě začal popohánět vpřed, což mě deprimovalo. Chtěla jsem se zase vrátit, ale vůdce mi to hned tak nechtěl povolit. Nějak si zapamatoval mé jméno. Po každé pauze na mě pokřikoval "Eliška, běžte prvá". No a já, proti své vůli, jsem šlapala na špičce s borcama a můj kamarád Jožka, s kterým jsem si to domluvila, si užíval s jinými kdesi na konci. Můj vůdce nás k sobě nepustil. Tak se stalo, že jsem byla na Gerlachu jako čtvrtá od nás, stále ostře sledovaná svým vůdcem.

Na Gerlachu jsme si trochu polenošili, vypili několik vrcholovek, posvačili, opálili se trochu. Vyslechli si znovu, jak se který kopec jmenuje, dozvěděli se, že Gerlach měl už 5 jmen, z nichž nejvíce mě zaujalo jméno "Franc Josef Čuč".

No a pak jsme museli naši nejvyšší horu uvolnit dalším, kteří o ni bojovali. Opět bylo slyšet "Eliška kde stě, Eliška dopředu aj". Na řetězech mě můj vůdce málem snášel. Ukazoval mi kam dát ruku, kam dát nohu, chtěl mě i přidržovat, ale já se nedala. Bránila jsem se, hory a řetězy jsem se nebála, ale on na to nedbal, měl oči jen pro mé nohy a ruky na správném místě. Odřela jsem si malíček, ihned mě zatáhl do úkrytu /prýby na nás nespada lavina/ a ošetřil. Byla jsem zahrnuta ohromnou péčí. Tak mně napadlo, že bude chtít po mně 400,- Kčs, poněvadž se věnuje jen mně, ale bylo to vše za pouhých 80,- Kčs. V řetězech mi začal tykat. Litovala jsem, že nejsou delší. Co všechno si se mnou mohl ještě začít. I tak to bylo pěkné a končilo to srdečným rozloučením a polibkem. Leckterá dívka mi záviděla, k jakému štěstí jsem na Gerlachu došla.

Uhrm to byl úspěšný víkend. Sjela jsem kanál, došla na Gerlach a horského vůdce. Já, stará máma od třech děcek, jak říká Bob.

Eliška

Den na Rajském ostrově - odysea u Kunžaku 1984

Tak nám včera odtroubili zdejší pobyt na RAJSKÉM OSTROVĚ. Dnes to tady máme zabít a nechat paseku na pospas těm policajtům v civilu. Nějak se cejtí, soudruzi! Zdá se nám ne trochu, ale hodně nespravedlivé v této beztrždní společnosti. Navíc je nebe jako šmolka a nám se nechce vůbec diskutovat pro koho že „země je hezká holka“. Ale realita je taková, že si klademe otázku zda: 1. Odejít s hrdostí sobě vlastní, či za2. Vyslat své CHargé d' Affaires a pokusit o politické řešení vzniklé situace. Do diplomatického autobusu lesní barvy vstupují vyjednavači: Bob, Laděna, Láďa za doprovodu Daduly. Jsme pouze čtyři, ale jedou s námi všichni, celý tábor. Cítíme sílu a jsme schopni přinutit předsedu k abdikaci, kdyby si nedal říct. V panelovém domě MNV a JZD se setkáváme s tajemníkem MNV. Hned jak nás spatřil mu bylo jasné, že pokud si chce zachovat svoji funkci i svou tvář, musí nám vyjít vstříc. Rajský ostrov je náš i nadále! Celý tábor jásá a křičí, že mají dvě vejce a pan farár jen jedno. Nechápu, jak s naším politickým vítězstvím souvisí vejce a farár. Já mám těch vajec ve stanu dvacet a nevytahují se. Po radostném uvítání a vzkypění radosti se vrháme do autobusu plnit předem stanovený program. Jen Jožka zůstává v táboře, aby znovuoobnovil ohniště, které předtím v horlivosti zlikvidoval. Pěšáci se jedou slunit, vodáci míří do Suchdola, aby pokořili zrcadlovou hladinu Lužnice. Tp je řeka! Relativně, písečné dno, ani vlka (čochtani dnes mají po žížalkách). V polovině cesty dáváme „time! Na písečné pláži ala Riviéra. Rozdíl je pouze v tom, že tu nejsou ženy nahoře bez. A tak zachraňuje situaci Dadula a protože ten je nahoře „bez normálně, tak svléká ten zbytek, co má kolem beder. Jeho stud odplouvá po Lužnici a Dadula se cudně schovává do vln řeky. A tak zkoušejí teplotu řeky i další, až na některé neplavce, jimž je vody až po prsa. Po krátkém exhibicionickém vystoupení Daduly, který tak dokládal kontrasty v opálení svého těla a i jiné své přednosti pokračujeme. Brzy slyšíme hukot jezu PILAŘ. Jezů, který nerad vydává vodáky ze svého zajetí a v jehož historii lze nalézt utopení nejednoho odvážlivce. Ale co je to na nás. Úplně bez problémů ho zdoláváme po levém břehu a za chvíli vidíme most. Za ním první oživení na řece. Krátká proudnice v řece má za následek, že Láďa a M ichal se pokouší o čochtana. Marně. A tak už domů, jako obvykle se zastávkami na občerstvení. Večer se konaly sedmilháři. Ale brzy mě zradily mé smysly a já upadl v zasloužený spánek. Ať mi Josef Sedlář, tvůrce dnešního večerního programu, odpustí.

Láďa Dostražil.

Ze starých kronik

Je už to tak. Bohužel už jsme v letech, kdy konečně máme čas se vracet do let svých začátků, k dávno vytčeným plánům, že až bude čas, všechno seřídíme, uspořádáme. Většinu materiálů, vázající se k našim kořenům vandrování bohužel ještě dřív, než byl čas, vzala voda v červenci 1997. Z toho mála, co zbylo, jsem vybral povídání o naší první velké zimní akci, Vánocích na Kojšově hoši r roku 1973. Příspěvek napsala Dana Šafářova, v té době redaktorka závodního časopisu HLAS MEZU v Mohelnici. S malými úpravami ho nyní zveřejňujeme.

Pod Kojšovou hošou.

Letos v zimě jsem prožila docela fajn dovolenou a myslím si, že jsem byla i svědkem zajímavého experimentu, který stojí za zvážení.

ZVEME VÁS NA CHATU ERIKA.NA CHATU POD KOJŠOVOU HOŠOU, UPROSTŘED SLOVENSKÉHO RUDOHORÍ.

Tak nějak to stál na letáčku Aerotechniku Uherské Hradiště - Kunovice, přiloženém k dopisu. Neváhala jsem. Věděla jsem, že v pozadí celé akce stojí lidé, kteří jsou zárukou, že to není pouze lákavý slib, ale že bude parta i zábava, zkrátka že to bude stát za to.

Na Erice se nás sešlo šedesát. Každý byl „ocejchován“ žlutým odznáčkem se svým jménem, abychom se hned znali. A pak jsme byli rozděleni do skupin. Děti školního věku vytvořily takový malý minitábor s vlastním denním i večerním programem. Základem byl lyžařský výcvik, ale dostalo se samozřejmě i na spoustu jiných atrakcí. Děti se pobavily, odpočinuly si - a jejich rodiče se mohli věnovat svým zájmům. Zbytek tvořili dospělí. Také se svým samostatným programem. I oni se nakonec vrátili do dětských let, do dob učení - třeba lyžařskému umění. Jen to zkuste připravit program pro téměř padesátku dospělých - různého věku, povolání i rozličných zájmů. Stmelit je v jeden kolektiv, partu, která dovede bez řečí přiložit ruku k dílu, je-li to potřeba, která drží pohromadě v dobrém i zlém. „Ono záleží na vedoucích“ tvrdí Zdena Puková. A ono opravdu záleží na těch v čele. Na tom, jak dokážou podchytit zájem ostatních, stáhnout je svým příkladem, obětavostí, nezištností i opravdovým kamarádstvím.

Bobs, Josef, Dadula z Aerotechniku, Jana, Vendula, Vašek z instruktorského sboru pro pobyt v přírodě se již dlouho zamýšlejí nad otázkou zájmové činnosti mládeže. Snaží se povýšit průměrné akce, nabízené cestovními kancelářemi, na

úroveň „neobyčejné“ dovolené. Pokusili se tu, a to velmi úspěšně, o řešení společné rekreace dětí a rodičů, tedy rodin, osmnáctiletých i těch o pár let starších.

V Aerotechniku to vědí a téměř všichni jim fandí.

Vážení přátelé,

po loňských vánocích, kdy jsme poznali masiv Suchého, jak vypadá bez sněhu, po opětovné červnové návštěvě, kdy jsme poznali, jak chutná na Suchém letní sněhová vánice a po beznádejném hledání něčeho jiného, jsme opět potvrdili objednávku na Chatu pod Suchým. Mnohým z nás zůstala milou i přes její zápory - namáhavý výstup, špatně fungující vlek a nevhodné běžecké terény, mnozí zůstanou u tradic a za nejocennější na celém pobytu budou považovat onu stále optimistickou partu, které nemaže úsměv ze rtů ani nedostatek sněhu, a ty ostatní, co přeci jen zápory budou považovat za příliš velké, nahradíme novými tvářemi. A tak jen pár informací pro ty, kdož dosud s námi na Suchém nebyli.

Hned na začátku nastává prověrka vůle, vytrvalosti a fyzické zdatnosti. Dvou až tříhodinový výstup na chatu. A tady, v útulném prostředí, daleko od civilizace si šest dní a nocí neodpočineš. Neboť pokud nelyžuješ, nebo nechodíš po zavátých cestách na běžkách či pěšky, připravuješ program na večer, píšeš kroniky, vymýšlíš scénář na Silvestra, maluješ, hodnotíš, líčíš se, šiješ kostým a bůhvícoještě. Je to vždy namáhavý, ale krásný týden, jež nahradí zážitky nejméně půlroku života tam v údolí.

Základní informace.

Termín: 27.12.1984 - 2.1.1985 - odjezd 27.12.84 v 9:00 hod. od nádraží ČSD v Uh.Hradišti, návrat 2.1.1985 večer.

Cena: Základní cena za dospělou osobu 550,- Kčs. Obsahuje ubytování s plnou penzí, dopravu autobusem z Uh.Hradiště a zpět a organizační výdaje.

Ostatní ceny:

Příplatek stravy pro dítě bez lůžka	190,-
Lůžko s dětskou stravou	370,-
Za vyvezení batohu	25,-
Za vyvezení 1 páru lyží	15,-
/Svezení dolů totéž/	
Silvestrovská večeře /druhá/ dle dohody cca	30,-

Vlek se hradí dle počtu naježděných hodin.
Je nutno počítat se zvýšenou cenou piva a limonád proti uplynulým letům.

Přihlášky:

Za závaznou přihlášku se považuje odeslaná přihláška doložená zasláním zálohy Kčs 200,- na lůžko /možno hradit dotací/ na adresu: I.Kaštánková, Kosmova 1032, 686 02 Uh.Hradiště
do 30.10.1984.

D.Hron, I.Kaštánková,
B.Stránský - vedení akce

Informační brožura pro účastníky **SETKÁNÍ S PŘÁTELI PO LETECH** dne 23.října 2010 ve Slovácce bůdě v Uherském Hradišti. Akci připravil a brožuru vydal tábornický klub KLETR z České tábornické unie, občanského sdružení, Svatoplukova 288, 686 01 Uh.Hradiště, mobil 728 366 215, pevná linka fayn 576 013 167.E-mail: unie@wo.cz
*<http://www.kletr.tk/> Akci pod vedením Lubomíra Tomečka připravili Jožka Gabrhel, Svat'a Sládeček a Bob Stránský..

